
A Saint Germain-i Békeszerződés

Szabó István*

1. Bevezető gondolatok

Az első világháborút lezáró békeszerződéseket a *volt központi hatalmakat alkotó államokkal külön-külön iratták alá*. Mivel az Osztrák-Magyar Monarchia felbomlott, annak korábbi két alkotó állama már egymástól függetlenül kötött békeszerződést. A Monarchia felbomlása azt is maga után vonta, hogy a vesztes oldalon jelentős hatalom csak Németország maradt, így az antant számára a vele kötendő béke volt a legfontosabb kérdés. 1919 januárjában, Párizsban egy elő konferencia ült össze. Első lépésként az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország és Olaszország képviselőiből álló ún. „négyek tanácsa” elkészítette a Németországgal kötendő békeszerződés tervezetét, amelyet következő fázisként a többi győztes államot is magába foglaló teljes ülés tárgyalta meg. A németek számára súlyos sérelmet jelentett, hogy *a békeszerződés előkészítésénél képviselői jelen sem lehettek*, meghívást csak április végére kaptak. Bár érkezésükkor a békekonferencia még ülésezett, a tárgyalásokon így sem vehettek részt. A francia miniszterelnöktől május 7-én kapták meg a szerződés szövegét, amelyre tizenöt napon belül csak írásban reflektálhattak. Németország két hónapon keresztül próbálta enyhíteni a békefeltételeket, de javaslataikat folyamatosan elutasították. Világossá tették számára, hogy *csak a katonai megszállás, vagy a feltételek elfogadása között választhat*. Mivel Németország állami szuverenitását másként nem tudta fenntartani, július 16-án aláírta a diktátumot.

A Versailles-ban lezajló események Ausztria számára baljós előjelek voltak. Május 14-én, egy héttel az után, hogy Clemenceau francia miniszterelnök átadta Németországnak a békefeltételeket, Párizs elővárosában, Saint Germain-ban összeült az osztrák békekonferencia. A baljós előjelek nem voltak megalapozatlanok, *az osztrák békedelegáció hiába tartózkodott a helyszínen, a tárgyalásokon nem vehetett részt*. Rendszeres megkereséseiknek annyi „eredménye” lett, hogy a békeszerződés egyes részeit már korábban, június 2-án kézhez kapták. Tekintettel arra, hogy az egyes békeszerződések szövege között jelentős átfedések voltak, illetőleg az Ausztriával kötendő békének nem volt akkora jelentősége, így a St. Germain-i béke szövegtervezete a némethez képest fele idő elteltével, két hónap alatt elkészült. Az osztrák delegáció július 20-án vehette azt kézhez. Az osztrák békekonferencia, s így az osztrák békedelegáció párizsi tartózkodása egybe esett a

* Egyetemi tanár Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Jog- és Államtudományi Kar, Jогtörténeti Tanszék.

németeknek a megalázó békefeltételek enyhítésére irányuló kétségbeesett próbálkozásaival. A teljes szövegtervezetet négy nappal az után kapták meg, hogy a németek végül aláírták az antant diktátumát. *Az osztrákokkal szembeni módszer is teljesen megegyezett az előbbivel, csak írásban nyilváníthattak véleményt a béketervezetről.* Ők is ugyanúgy próbáltak enyhíteni a feltételeken, de ahogy a németeknek nem sikerült, úgy az osztrák javaslatok is merev elutasításba ütköztek. Közel két hónapos huzavona után szeptember 6-án az Alkotmányozó Nemzetgyűlés elfogadta a békefeltételeket, s ezen felhatalmazás alapján az osztrák delegáció szeptember 10-én aláírta a békeszerződést.

A folyamatot Bulgária folytatta, aki 1919 novemberében Neuilly-ben kötötte meg a békét. Magyarország és Törökország esetében a zavaros belpolitikai helyzet miatt csúszott a béketárgyalás. Hazánk végül a korábban említettekhez hasonló körülmények között – 1920. június 4-én – a Versailles-hoz tartozó Trianonban, Törökország pedig, 1920 augusztusában Sevres-ben írta alá a békeszerződést.

Mint említettem, a békeszerződések között sok hasonló vonás fedezhető fel. Bár Magyarország már külön békeszerződést kötött, erre nyilvánvalóan erősen hatott az osztrák, hiszen a háborúban még közösen vettek részt, s két, szinte azonos nagyságú államról volt szó. A Saint Germain-i béke tárgyalása során ezekre a kapcsolatokra több alkalommal ki fogunk térni.

2. A győztes hatalmak jogállása

Mielőtt az Ausztriával kötött béke konkrét rendelkezéseinek tárgyalásához hozzákezdénénk, érdemes kitérni a győztes hatalmak közötti viszonyokra is. A békeszerződés előkészítésénél is láthattuk, hogy *a domináns szerep az antanton belül is a vezető hatalmaknál volt.* Az érdemi előkészítést a „négyek tanácsa” végezte, a többi győztes állammal kiegészült plenáris ülés már csak a részletesen kidolgozott szövegtervezetről tárgyalt. Maguk a békeszerződések is külön csoportba sorolták őket. A győztes államokat tömörítő ún. „Szövetséges és Társult Hatalmak” körén belül ugyanis a „négyek tanácsát” alkotó Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország és Olaszország, Japánnal kiegészülve alkotta az ún. „Szövetséges és Társult Főhatalmakat” Ők nemcsak a békeszerződés megkötése szempontjából különültek el, hanem *a háborút követő világrend vezető hatalmaivá váltak.* A békeszerződések előkészítésével párhuzamosan ugyanis a Népszövetség felállításának folyamata is megkezdődött, amelynek alapokmányát mindegyik békeszerződésbe belefoglalták. A „négyek tanácsának” vezető szerepe legmarkánsabban a Népszövetség szervezetén belül mutatkozott meg, mert ők lettek a Népszövetség Tanácsának állandó tagjai. Az alapokmány szerint a Tanács kilenc tagból állt, amelyből még négy államot a tagok összessége által alkotott Közgyűlés választott. A választott tagok számát a közgyűlés azonban emelhetette, amit meg is tett. Meg kell azonban említeni, hogy az Egyesült Államok a békeszerződések ratifikálását is elmulasztotta, és a Népszövetség tevékenységében sem vett részt. Emiatt a szervezet békeszerződésekbe foglalt formában sosem működött.

3. Az államazonosság, államutódlás problémája

A békeszerződések közötti hasonlóságok ellenére a St. Germain-i béke megtárgyalását mégis egy speciális kérdéssel kell kezdenünk. Németország, vagy Magyarország a békeszerződések kapcsán nem vitatta jogállását, vagyis hogy vesztes állam. Az új osztrák állam (Német-Ausztria) álláspontja viszont az volt, hogy *ő nem jogutódja az egykori Osztrák Császárságnak*. Mindez az egész békekötés kérdését érdekes szemszögbe helyezte. Ha semmilyen kapcsolat nem fűzi a háborúban részt vevő államhoz, akkor egyáltalán kell-e békét kötnie?

A probléma első eleme, hogy 1918 előtt nemzetközi jogi jogalanyisággal az Osztrák-Magyar Monarchia rendelkezett, így a békeszerződésben először ennek jogutódlását kellett meghatározni. Ha a két alkotó állama megmarad, akkor nyilvánvalóan ezek a jogutód államok. Magyarország esetében ez nem is jelentett nemzetközi jogi problémát, hiszen hazánk nem alkotó tartományaira hullott szét, hanem területeket csatoltak tőle el. A maradék Magyarország egyértelműen jogutódja volt az 1918 előtti magyar államnak. Ez a két világháború közötti revíziós törekvések szempontjából is egy fontos érv volt, ezért Magyarország a trianoni békeszerződés kapcsán fel sem vetette a jogutódlás hiányát.

Ausztria azonban elutasította a kontinuitást az 1918 előtti állammal. A békeszerződésnek kellett eldöntenie, hogy az Osztrák Császárság felbomlása – Német-Ausztria álláspontjának megfelelően – valóban szétesés (divisio) volt-e, vagy az egykori Osztrák Császárságtól elváló részek területátengedésnek (cessio) minősültek. Az első esetben egy felbomlott dinasztikus állam területén új nemzetállamok jöttek létre, amelyek közül egyik sem jogutódja a réginek. A másik szerint Ausztria 1918-ban csak államformát váltott, amely a nemzetközi jog szabályai szerint az állam kontinuitásában semmilyen szakadást nem okoz, ettől területeket csatoltak el, s a maradék területen létrejövő állam (Német-Ausztria) pedig a régi állam jogutódja.

Az osztrák álláspont elfogadása azt jelentette volna, hogy a világháború lezárásának szempontjából *az új Ausztria nem volt hadban álló fél, hanem semleges államnak kell tekinteni*. Ennek következménye lett volna az is, hogy háborús jóvátétellel nem lehet terhelni, haderejét nem lehetett korlátozni stb., vagyis *a vesztes államokkal kapcsolatos szankciókat elkerüli. Egyáltalán békeszerződést sem kell kötnie*, hiszen egy a háborúban semleges államnak nem kell annak jogi lezárásában közreműködnie. Így abból, hogy a győztes államok Ausztriát egyáltalán béketárgyalásokra kötelezték már sejteni lehetett, hogy ezt a koncepciót nem fogadják el.

St.Germain-i békeszerződésben a győztes államok nem is osztották ezt az álláspontot. Az Ausztria szétesésére vonatkozó elméletet nem fogadták el, Német-Ausztriát az Osztrák Császárság utóállamának tekintették. Sőt azzal, hogy a más államokhoz került régi koronatarományokat területátengedésként (cessio) kezelték, a mai fogalmak szerint nem is államutódlást, hanem államazonosságot állapítottak meg. Ezzel *a vesztes államok közé sorolták*, s ebből következően viselnie kellett annak terheit is.

Mindezt azonban az osztrák közjogi irodalom csak a békeszerződés által kikényszerített kivételnek tekintette. A részben annak végrehajtására bő egy hónappal később kibocsátott, az államformáról szóló törvényben – a békeszerződésben vállalt kötelezettségek kivételével – újra elutasították a jogutódlás fennállását. A kialakult álláspont az volt, hogy ezt csak a békeszerződés által kötelezővé tett körben kell elfogadni.

4. A hadiállapot megszüntetése

Egy békeszerződés alapvető célja mindig az egyes államok közötti hadiállapot megszüntetése. Ez a St. Germain-i békében sem volt másként, már a preambulum rögzítette.

5. Az államterület megállapítása

Az egykori Osztrák Császárság nem német lakta területeinek önállósodását az új Ausztria is fenntartások nélkül elismerte. A régi koronatarományok lakossága azonban etnikailag nem volt egységes, *ami miatt a pontos államhatár kialakításában nem volt egyetértés*. Ha a régi koronatarományok mentén húzzák meg az új államhatárokat, akkor az egykori Osztrák Császárság német ajkú lakosságának jó egyharmada idegen államok területére kerül. Így a német lakta tartományok egymás után jelezték belépési szándékukat az új osztrák államalakulatba. Ezen belépési nyilatkozatok alapján az ideiglenes nemzetgyűlés hamarosan törvényt alkotott Német-Ausztria területi kiterjedéséről, amelyben *etnikai alapon állapította meg az államhatárokat, átrajzolva ezzel a régi koronatarományok határait*.

1918/1919 fordulóján Ausztria igyekezett is ezeket a területeket megtartani, de ezt a törekvését nem koronázta siker. *A békeszerződés csak a szintén vesztes Magyarország kárára követte az etnikai elvet*. A hazánk nyugati részéből a zömében német lakta területeket Ausztriának ítélte, amelyet Burgenland néven új tagállammá szervezettek. Egyébként a régi koronatarományok határai mentén jelölték ki az új Ausztria határait, amellyel *az egykori Osztrák Császárság területén élő németek kb. egyharmada idegen államok területére került*.

6. Az új államok elismerése

Az államterület megállapítása mellett Ausztriának el kellett ismernie Csehszlovákia, Lengyelország, a három balti állam, a Szerb-Horvát-Szlovén Állam és Magyarország teljes állami önállóságát. Ezek közül nagyobb fontossága azoknak az államoknak volt, amelyek legalábbis részben az Osztrák Császárság területén jöttek létre, ez pedig Csehszlovákia és Lengyelország volt. Bár a Balkánon Szerbia már létezett a világháború előtt is, a vezetésével létrejövő Szerb-Horvát-Szlovén Királyság is új államalakulatnak minősült, amelyet Ausztriának a békeszerződésben szintén el kellett

ismernie. Ezen kívül még Olaszország kapott területeket a régi Osztrák Császárságból, ő azonban már háború előtt elismert állam volt, tehát itt csak a területátengedést kellett Ausztriának aláírnia. A korábban nem létező államoknál azonban a területátengedés később vitatható lett volna, ha mint államot nem ismeri el őket, ezért kellett a kettőt összekötni.

7. Az állampolgárságra vonatkozó rendelkezések

A területi rendelkezésekkel összefüggésben felmerült az állampolgárság problémája is, amely viszont az állam már érintett jogutódlásával állt kapcsolatban. Láthattuk, hogy a békeszerződés a régi Ausztriától elcsatolt területeket területátengedésnek (*cessio*) tekintette. *Az állampolgárság meghatározásánál a lakóhely volt a meghatározó.* Mindenki megszerezte az osztrák állampolgárságot, akinek lakóhelye a békeszerződés hatályba lépésekor Ausztriának a békeszerződés által megállapított területén volt és más országnak nem volt állampolgára. Azon személyek, akiknek a lakóhelye a korábban az Osztrák-Magyar Monarchiához tartozó területen volt – az osztrák állampolgárság elvesztése mellett – azon állam állampolgárságát szerezték meg, amelyik az adott területen az államhatalmat gyakorolta. *A békeszerződés biztosította az opciós jogot is.*

8. A jóvátételi kötelezettség

Ausztria, mint említettem, a jogutódlás hiányára próbált hivatkozni, amelynek a jóvátétel szempontjából is jelentősége volt. Végül a győztes hatalmak ezt nem fogadták el, az új Ausztria a jóvátételi kötelezettség alól sem mentesülhetett. Az első világháborút lezáró békeszerződésekre általában jellemző volt, hogy a jóvátétel mértékét összegszerűen nem határozták meg. A német békeszerződés itt is mintát jelentett, s nemcsak Ausztria, hanem később Magyarország számára is.

A német békeszerződés a jogcímekeket határozta meg, amelyek alapján Németország jóvátétel fizetésére volt kötelezhető. A legfontosabb jogcímeke az alábbiak voltak: a győztes hatalmak tulajdonában okozott károk; a győztesek civil lakossága által vállalt terhek (hadikölcsönök); a győztes hatalmak által fizetett hadi nyugdíjak. A jogcímekekhez kapcsolt tényleges összegeket a békeszerződés aláírása után felállított jóvátételi bizottság állapította meg, amelyben azonban csak a győztesek kaptak helyet.

Ausztria ehhez hasonlóan a békeszerződés aláírásakor szintén nem tudhatta a pontos jóvátételi terheket. Tíz konkrét jogcímet határoztak meg, amely alapján jóvátétel fizetésére volt kötelezhető. Ezek megegyeztek a Németországgal szemben támasztott igényekkel. A tényleges összeg meghatározását itt is a jóvátételi bizottság határozta meg, amely célra nem is hoztak létre új testületet. Ugyanaz a bizottság kapott hatáskört, amelyet a versailles-i békében Németország kapcsán felállítottak, ami jelentette azt is, hogy *itt is kizárólag a győztes hatalmak képviselői döntöttek.* Amennyiben a két békeszerződés között eltérések lettek volna a speciális osztrák

ügyek elbírálására ez a bizottság egy külön osztályt alakított. Egyébként ugyanezek a szabályok vonatkoztak Magyarországra is. A jóvátétel jogcímeit a trianoni béke is ugyanabban a tíz pontban határozta meg, mint a St. Germain-i és a jóvátételi bizottság is ugyanabban az összetételben és hatáskörrel működött.

A békeszerződés jóvátételre vonatkozó részéről összességében megállapítható, hogy *a vesztes államok számára aránytalanul nagy tehertételt okoztak*. Különösen sérelmes volt, hogy *az összecszerűség tételes megállapításának hiánya miatt a békeszerződéssel lényegében egy üres csekk aláírására kényszerítették őket*, amibe a győztesek olyan összeget írhattak be, amelyet jónak láttak. Ausztria és Magyarország számára gazdasági teljesítőképesége azonban Németországnál lényegesen kisebb volt. Mivel *a vesztes államoknak a békeszerződésekben egyetemleges felelősséget kellett vállalnia* a volt központi hatalmak által okozott minden jóvátétel alá eső kárért, ezt a köztelezettséget elsősorban oda terhelték, ahol esély volt annak behajtására. Ausztria feledésbe merült, a weimari Németország számára viszont elviselhetetlen terheket okozott, amely sorozatos belpolitikai konfliktusokat is előidézett. A jóvátételi bizottság olyannyira rá fektette a súlyt, hogy az Ausztria által fizetendő összeggel hosszú évekig nem is foglalkoztak. A gazdasági világválság miatt pedig 1930-ban Ausztriának, majd 1932-ben Németországnak is elengedték a háborús jóvátételi kötelezettséget. *Így valójában Ausztria egyetlen fillér jóvátételt sem fizetett.*

9. Az „Anschluss”-tilalom

Az új Ausztriában a kezdetektől erős törekvés volt a Németországhoz történő csatlakozásra („Anschluss”). A győztes hatalmak viszont hallani sem akartak Németország megerősítéséről, ezért *a békeszerződésben Ausztriát kötelezték állami függetlenségének fenntartására*. Mindenki számára világos volt azonban, hogy ez a Németországhoz történő csatlakozás tilalmát jelenti.

A tilalom nem volt abszolút, a csatlakozáshoz nem kellett a békeszerződést módosítani. Az ténylegesen nem tiltást fogalmazott meg, hanem a lépést *a Népszövetség Tanácsának jóváhagyásához kötötte*. Amennyiben ez a jóváhagyás megvan, akkor a csatlakozásra a békeszerződés sérelme nélkül sor kerülhetett.

A Népszövetség jóváhagyására azonban nemcsak a tényleges csatlakozás esetén volt szükség, hanem *az erre tett előkészületekhez is*. Tehát bármilyen erre irányuló tárgyalás, vagy közös vámterület kialakítása stb., csak a Tanács engedélyével történhetett. Így ez egyes álláspontok szerint nem is „Anschluss”-tilalom volt, hanem a megvalósításra vonatkozó eljárási szabályok meghatározása.

10. Az állam elnevezése

Speciális rendelkezése volt a St. Germain-i békeszerződésnek az állam elnevezésére vonatkozó rendelkezése. A nevét általában minden állam szabadon választja meg, Ausztria esetében azonban ez nem volt teljesen így. Az 1918. őszi forradalmi

események után létrejött republikánus állam a Német-Ausztria (Deutschösterreich) elnevezést vette fel. Ezzel utalt arra, hogy a régi Osztrák Császárság után ez az Ausztria már egy nemzetállam, de ezen túl utalt a Németországhoz történő csatlakozás („Anschluss”) céljára is. A békeszerződés azonban ezt kifejezetten tiltotta, Ausztriát kötelezte állami függetlenségének fenntartására. Ezzel együtt *arra is kötelezte, hogy az önállóságra utaló „Osztrák Köztársaság” („Republik Österreich”) nevet vegye fel.*

Volt olyan álláspont, amely szerint ez Ausztriát csak a nemzetközi kapcsolatban kötelezi az előírt államelnevezés használatára. Belső viszonyaiban saját belátása szerint állapítja meg az állam nevét. Persze azt is el kellett ismerni, hogy ez csak teoretikusan igaz, mert a bel- és külkapcsolatokat nem lehet tisztán szétválasztani. Ha például az osztrák okmányokon továbbra is a Német-Ausztria elnevezést használják, akkor azokat külföldön nem fogják elfogadni.

11. A kisebbségvédelem

A békeszerződés értelmében Ausztriának a kisebbségvédelemre vonatkozó rendelkezéseket, mint „alaptörvényt” („Grundgesetz”) kellett elismernie. A rendelkezések kiterjedtek a faji, vallási, illetőleg nyelvi kisebbségekre. Ezeknek a többséggel azonos polgári és politikai jogokat kellett biztosítani, nyelvük és vallásuk szabad gyakorlására az államnak kellő garanciát kellett biztosítani. A nyelvhasználat terén békeszerződés elismerte az államnyelv bevezetésének jogát, ugyanakkor megkövetelte, hogy a nem német anyanyelvű osztrák állampolgárok a bíróságok előtt anyanyelvükön írásban és szóban megfelelően eljárhassanak. Bármely faji, vallási, vagy nyelvi kisebbségnek joga volt – saját költségén – vallási, szociális vagy oktatási intézményeket fenntartani, ahol felekezetüket, nyelvüket szabadon gyakorolhatták. Amennyiben egyes városokban, vagy kerületekben egy nyelvi kisebbséghez tartozók jelentős számban éltek, az államnak biztosítani kellett számukra az elemi népoktatást. A jelentős számarány esetén – a vallási és faji kisebbségek által létesített intézményekkel egyetemben – a fenntartásukról is az államnak kellett gondoskodnia.

12. A haderő korlátozása

Az első világháborút lezáró békeszerződések mindegyikében megtalálható volt, a vesztes államok haderejének korlátozása, mely rendelkezések Ausztriát sem kerülték el. A fegyverzetkorlátozás mellett a haderő létszámának is felső határt szabtak, az nem haladhatta meg a 30.000 főt. A lakosság háborúra való felkészítésének akadályozása okán tiltották az általános védkötelezettséget, aminek következtében a legénység is hivatásos állományból állhatott. A tiszteknek legalább húsz, az altiszteknek és a legénységnek legalább tizenkét évre kellett szerződnie. A rendészeti erők létszáma (csendőrség, rendőrség, vámőrség stb.) sem haladhatta meg a

háború előtt a békeszerződés által megállapított államterületen szolgálatot teljesítők létszámát.

Ezek a rendelkezések egységesen azt a célt szolgálták, hogy *az osztrák hadsereg háború viselésére alkalmatlan legyen, s kizárólag belbiztonsági és határrendészeti feladatokat tudjon ellátni*. A fegyverzetkorlátozás mellett ennek legjelentősebb eleme a védkötelezettség tilalma volt, hiszen így nem volt megfelelően kiképzett tartalékos hadereje. Ennek megakadályozásában fontos elem volt a hivatásos szolgálati idő magas tartama, hiszen egy rövid szolgálati idő esetén a hadra fogható lakosság nagy része megforgatható lett volna a hadsereg állományában. A rendészeti erők létszámának korlátozása szintén azt a célt szolgálta, hogy annak keretein belül ne lehessen burkolt katonai kiképzést folytatni.

13. A békeszerződés végrehajtásának ellenőrzése

A békeszerződés végrehajtásának ellenőrzésére a győztes hatalmak – Bécs székhellyel – ellenőrző bizottságokat állítottak fel, amelyek 1928 elejéig működtek. A bizottságok feladata a katonai leszerelés ellenőrzése volt. Ugyan ilyen bizottságokat Németország és Magyarország viszonylatában is felállítottak.

14. A Népszövetségbe történő felvétel

Az első világháború lezárásának lényeges eredménye volt *a Népszövetség felállítása*. Ennek a győztes hatalmak olyan jelentőséget tulajdonítottak, hogy egyezségkormányát az összes békeszerződésbe – mégpedig I. részként – beiktatták, s így az St. Germain-i békének is részét képezte. A szervezet megalapítását ugyanaz a „négyek tanácsa” határozta el, amely a Németországgal kötendő békeszerződést előkészítette. Láthattuk, hogy a vesztes államok a velük kötendő békeszerződések előkészítésében nem vehettek részt. A tényleges tanácskozásokon csak a győztes hatalmak képviselői voltak jelen, amelynek következménye volt az is, hogy a Népszövetség alapításában is csak ők vehettek részt, illetőleg a csatlakozásra meghívtak még néhány a háborúban semleges államot. Ők együttesen alkották a Népszövetség ún. eredeti tagjait. A vesztes államok részére bizonyos szankció is volt, hogy a népek (nemzetek) közösségéből kirekesztették őket. A nagy világégésért egyedül őket tették felelőssé, s így egyiküket sem tartották érdemesnek arra, hogy ebbe az új, s nagyjelentőségű szervezetbe felvegyék őket. A Népszövetségbe történő esetleges felvétel annak is fokmérője volt, hogy az adott államot újra egyenrangú partnerként kezeli a nemzetközi közösség. Így nem véletlen a törekvés arra, hogy a Népszövetségbe felvételt nyerjenek. *Ausztria nemzetközi konszolidációját jól szemlélteti, hogy igen korán, már 1920-ban felvételt nyert.*
